

Meditace

*Mlčení se zavleklo do zdí
uvnitř těch labyrintů kvetou zahrady
nahnáší se alegorie
spjaté dvěma lany v líbeznosti
myšlenky jihnou krásné
jitřní rozhodnutí
duševní pravda
čistota výhně
skok do neprázdna*

Marie

Marie

modré jsou slzy a ledové jich hlavy

v krajinách kopců a tůní

lze se stlačit do maličké podoby

Mé slzy jsou tak modré, Marie

že v jejich ledu spatřit lze všechny Tvé anděly

jak nekonečně toužím v nich být sevřená

nevyklouznout příchodem léta

mihotání štěstí, myriády lamp

jitřní zvony

jak to všechno navečer bolí a pálí

pokrop mě mořem, Marie

suché pak pouště si odnesou vrány

do černých hnízd na odklady prázdna.

Sláva Otci

Je jako světlo k výšinám
vinoucí se ze dna tůně
z temnoty tísně míří k nám
jak Mariiných růží vůně.
Je Věčným darem milosti
neuhasíná, neodejde
upínám oči k Výsosti
lásce, jež nikoho neobejde
Můj Milý, proto v tichosti
usmívám se nad tajemstvími
Tvé velkolepé přítomnosti
nad všemi maličkostmi mými

Výstup k Marii

Sen soumraku

vchází

do mysli

houpání vlny různých

nálad

nese mě po vodách do úkrytu

kde odpočinout je

jedině svaté

čekána bílými bytostmi

v závoji smutečným

z tušení

stoupám na schůdky

Marie

volána silou

Milosti

domů, domů se navrát'!

Noc dlouhá je, delší než

světa stesk

v ní mnohokrát hledané

poklady

láska, již nevyrve

zklamání

svět stříbrné mlhy

stoletý

Ach Maria,

nenech mě utéci

když jednou jsem viděla

růže

jen pomalu vystoupím

do světa

Stín těžkosti chytit šíp

čistoty

brzdí má vrozená slepota

dej , anděli,

dobrého zraku a myslí,

kéž k Matce mé

prostý pout

zaletí!

Volání

Jitra jsou studená
ale volají
jak uchopit své šance
jak neoslepnout za dne
vytrhnout z kořenů kompromisy
nebýt bloudem a vazalem
nesloužit dvěma pánům
Máš šanci stát na srázu
vytáhnout za ruce padající
či klesnout a roztržít lásku
o hroty útesů
rozmělnit se v prach
nebo vykvést do červena
planout Srdcem
které pro nás hořelo
můžeš zavřít duši do květiny
nechat ji spočinout na dešti
a volně dýchat do šera
nebo ji zavřít do kamínku
který pak hodíš na dno řeky
Moudrý Pelikán ji obléhá
svěř jeho křídům malé slzy
udělá z nich čiré dýmanty
ozdobu nové
královské koruny
andělé plesají
jsi probuzen

Modlitba mému Pánu

*Jsi rozkvetlé slunce,
tryskající pramen,
zasnoubení věčné.*

*Věrná smlouva,
nekonečné sdílení,
útočiště jisté.*

Chci stát jako bojovník

před Tvými nepřáteli

a štítem lásky

odrážet jejich útoky

na Tvé svaté jméno.

Půjdu po tisíci údolích

překonám desítky propastí,

přetrhnu sterá pouta,

abych se Ti směla

vrhnout k nohám

svobodná a nová.

Věčný Svíte,

necht' pozemské květy

i nebeské hvězdy

skvějí se pro Tvou slávu,

kéž vykoupené zástupy

věčně Ti zpívají:

chceme být jedno v Tobě!

Ticho

Jsou jisté okamžiky mezi námi

snad nepatrnosti, jež lomí svět

dva a dva tichá písnička

Ty já zelená zelená

Za takové věčnosti snad život dát

pro ně se hlava v patu obrací

kéž splývám s vodou v bílou řeku

nelítostných závratí.

slova vět jejich běžné šumy

jsou nic jsou vítr, padající z hor

písničko

jen zpívej tišeji

Malá cestička

Byla jistě maličká

tenká, vsutku uzoučká.

Nelákala, nevolala

jen se libě vystavila

podzimnímu vánku.

Na dolet

a na dosah

tobě i skřivánku.

Ale ty jsi přišla

zhloubaná do pseudonitra

že sis ani nevšimla

naděje jednoho jitra.

Píseň Nejmilovanějšímu

Toho dne až přijde Pán Bůh na zem
Přestane mě trápit tvoje krutost rázem
Až Bůh z nebe na tuhle zem přijde
Z mého srdce slzy pramen vyjde
Až se mraky stáhnou nad mou hlavou
On se rozsvítí a vzplane novou slávou
Rukou silnou pozvedne mě v nebe
Už nebudu nic cítit netečného tebe
Otec můj mě přijme nekonečně v sebe
Žádná zem, co chladná v noci zebe
Ani jitro, trhající spánek
Od nynějška jenom svěží vánek
Dobré ruce pozdvihnou mě chvatně
Otče, hodinu tu čekám matně
Kvítí věnec splétám pro ten den
Můj Otče, jaký to je dlouhý sen
Že nemohu z něj k Tobě ven.
Choďívám po lukách, hledám Tě v lese,
Srdce si stýská a smutně třese
Hledám Tě, ztracená a tiše volám
Můj Bože já utíkám k horám
Tam prý Tě už našli mí bratři jiní
Prý na konci dlouhých stříbrných sání

Vítal jsi poutníky zlomené žízni
Jež palčivá láska po Tobě trýzní
Viz i to mé, krvavé smutné srdce
Hledám a chytám Tvé dobré ruce
Můj Otče, kdy konečně uslyším
Ten nejkrásnější pro uši rým
Kdy Tvůj zrak bude zrakem mým
Otevři bránu, Spasiteli
Se všemi bílými anděly
A já Ti věneček z polních květů
K nohám položím, vyznám se světu
Že viděla jsem korunu krále
On vítal své služebníky malé.

Obláčka svaté Terezie

Obláčka svaté Terezie
jak krůpěj zlata na lilie

padá a snáší se milost Pána
pokorné sestře sladce dána

Navěky smích andělské duše

jiskřivých písní do loktuše

mou velikou ochrannou nadějí

a s nikým nepůjdu raději

Mariin úsměv a věčná sláva
Ježíše světy překonává
Terezie, květino Pána

necht' věčná úcta je Ti stlána.

Slzičky Panny Marie

Když prudké větry vanuly,
Marii slzy kanuly.
Syn Svatý zakrýval si tvář,
vzduch halila jemná zář.
Chvěje se rouška modrá,
hrůzou, jež v srdci se rodí,
ta oběť nevyjde na licho.
Maria matička dobrá
po mukách statečně chodí.
Po tvářích něžných Spasitele
pot úzkosti bolestně splývá.
Tupí lid moudrého učitele
a Maria smutně se dívá
Kéž Maria někdo Tě podrží,
když bolestiplná klečíš,
Když nejčistší klenot obdrží
zprávu, že tupen je Ježíš.
Pro svatou Boží lásku
mlčící, vzbud'te se brzy,
když nebolí vás Panniny,
budou však vlastní slzy
pálit jak oheň,
jenž uhasit nejde
než lítostí nad beránkem,
co po špičkách tichounce přejde
přes vaše prahy a domy
netečné k andělským hlasům.
Pláčou-li ptáci i stromy,
jen nejmenší z vás se zastydí
a ulehnou k zlatým klasům.
Ježíši, Maria, srdce čistá
kéž květiny na Váš trůn padnou,
a v horečkách zlých ať cítíme
Ruku slitovnou chladnou
I v ledových pustinách lásky žár
kéž okovy nám spadnou.